

„Kdo, nebo spíš co to bylo?“ zeptal se Roland.

„Vydával se za toho starce,“ řekl David. „Říkal, že by mi mohl pomoci najít cestu domů, dokonce že je jediný, kdo to dokáže. Myslím, že je to ten, o kterém mluvil Dřevorubec. Říkal mu trikař.“

Roland si všiml krve odkapávající z Davidova meče.

„Tys ho bodl?“

„Rozzlobil jsem se,“ řekl David. „Stalo se to dřív, než jsem se stačil zarazit.“

Roland vzal Davidovi meč z ruky, utrl velký zelený list z nedalekého keře a očistil jím čepel.

„Musíš se naučit ovládat svoje pudy,“ obrátil se na Davida. „Meč chce, abys ho používal. Chce prolévat krev. Proto ho koneckonců také vykovali. Nemá jiný účel. Když ho neovládněš, ovládne on tebe.“

Vrátil Davidovi meč zpátky. „Příště, až toho muže zase potkáš, nebodej do něj, prostě ho zabij,“ doporučil Roland suše. „I kdyby říkal cokoli, nemysli to s tebou dobře.“

Bok po boku došli k místu, kde se poklidně pásla Scylla.

„Co jste tam objevil?“ zajímal se David.

„Hádám, že v podstatě to, cos viděl,“ utrousil Roland a zakroutil hlavou na znamení mírného nesouhlasu s tím, že ho David neposlechl. „Ať už ty muže zabilo cokoli, ohlodalo to z nich maso až na kost a nechalo ty kosti viset na stromech. Les je plný těl, kam až oko dohlédne. Zem je pořád ještě nacucaná krví, přesto ještě než zemřeli, se jim tu Stvůru, nebo co to bylo, podařilo aspoň zranit. Na jednom místě je na zemi taková divná hmota, černá a smrdutá, která patrně roztavila hroty šípů a mečů některých z nich. Jestli ta věc jde zranit, jde určitě i zabít, ale na to jeden voják a jeden malej kluk nestačí. Navíc to není naše starost. Jedeme dál.“

„Ale –“ ohradil se David. Vlastně ani nevěděl, co chce říct. Takhle to v pohádkách nechodilo. V pohádkách vojáci a princové příšery zabíjeli. Nebáli se a nedávali se při prvním ohrožení života na útěk.

Roland už ale seděl v sedle Scylly, podával ruku Davidovi, a čekal, až si chlapec naskočí za něj. „Jestli chceš ještě něco říct, Davide, tak to řekni.“

David hledal vhodná slova. Nechtěl Rolanda urazit.

„Všichni ti muži jsou mrtví a to, co je zabilo, je pořád ještě naživu, i když raněné,“ odhodlal se nakonec. „Bude to zase zabíjet, že? Zemřou další lidé.“

„Nejspíš,“ odušil Roland.

„Neměli bychom tedy něco udělat?“

„Co navrhuješ: zuřivě tu věc ubodat jedním a půlkou meče, ať jsme slavný? Život je samá hrozba a nebezpečí, Davide. Čelíme těm, kterým musíme čelit, a možná že jednou přijde chvíle, kdy tuhle zásadu budeme muset ve jménu vyššího principu porušit, ale jinak je hloupost bezdůvodně riskovat život. Já i ty máme každý jenom jeden, takže nás taky jenom jednou zabijou. Obětovat život, když není žádná naděje, to je hrdinství, to ano, ale teď už pojd'. Tma pomalu houstne. Potřebujeme co nejdřív najít nocleh.“

David ještě chvíli váhal, ale pak vzal Rolandovu ruku a nechal se vytáhnout do sedla. Myslel na všechny ty muže, kteří museli zemřít, a uvažoval, co za nevtora jim mohlo tak strašně ublížit. Uprostřed bitevního pole stál tank, osamělý a nepatřičný. Nějak pronikl do tohoto světa, jenže bez posádky, a dokonce aniž by ho někdo řídil.

Jak se od něj vzdalovali, vybavoval si David výjevy, které zahlédl v rybníčku z Hákáčova plivance, a s nimi i trikařova slova: „*Ani trošku se jim po tobě nestýská. Jsou rádi, že jsi pryč.*“

To přece nemohla být pravda, nebo ano? Přesto na vlastní oči viděl, jak otec Georgieho obletuje a jak se na procházkách drží s Rose za ruku, takže začal přemýšlet, co za věci Rose s otcem asi provádějí, když zůstanou přes noc sami v ložnici. Co jestli se mu podaří najít cestu zpátky, ale oni ho tam nebudou chtít? Co když jsou bez něj opravdu šťastnější?

Hákáč mu ale tvrdil, že to všechno může napravit, že mu může zase vrátit maminku a přenést je oba zpátky domů, a sice výměnou za jednu malou laskavost. Davida začalo zajímat, co tou laskavostí může myslet, zatímco Roland dál pobízel Scyllu, hnal ji kupředu s větrem o závod.

Mezitím daleko odsud směrem na západ, nevidění neslyšení, zavyli vlci vítězoslavně k noční obloze.

Smečka konečně objevila jiný most přes rokli.

XIX. O Rolandově příběhu a vlčím zuřdovi

Rolandovi se nechtělo zastavovat na noc, protože mu velmi záleželo na tom, aby dokončil svůj úkol, a vlci pronásledující Davida jej silně znepokojovali. Jenže Scyllu zmáhala únava a David byl tak vysílený, že se Rolanda sotva držel kolem pasu. Nakonec dojeli ke zřícenině, která ze všeho nejvíc připomínala kostel, a Roland svolil, že si tam tedy pár hodin odpočinou. I když byla zima, nedovolil rozdělat oheň, půjčil však Davidovi alespoň přikrývku, do které se mohl zabalit, a kromě toho mu dal i napít ze stříbrné placatky. Tekutina v ní obsažená Davida nejdřív pálila v krku, ale pak ho uvnitř zahřála. Leh si na záda a zadíval se na oblohu. Věž kostela čněla vysoko nad ním, okna prázdná jako oči zemřelých.

„Nové náboženství,“ poznamenal Roland posměšně. „Král se na ně snažil ostatní obrátit, když ještě měl nějakou vůli, a hlavně moc potřebnou k tomu tu vůli prosadit. Jenže teď se jenom zavírá na hradě, takže jeho kaple zejí prázdnotou.“

„A čemu věříte vy?“ zeptal se David.

„Věřím lidem, ke kterým pocituju lásku a který mě nikdy nezklamali. Všechno ostatní je zbytečnost. Bůh je stejně prázdný jako jeho kostely. Věřící mu připisují všechno dobro, co je kdy potkalo, a když náhodou jejich prosby nevyslyší a nechá je trpět, jenom řeknou, že jeho cesty jsou nevyzpytatelné, a tím to hasne. Co je tohle za boha?“

Z Rolanda mluvila taková zloba a rozhořčení, až si David pomyslel, že možná kdysi „nové náboženství“ také vyznával, jenže pak se mu stalo něco strašného, kvůli čemu na ně zanevřel. David znal ten pocit. Posledních pár měsíců před smrtí matky a během několika dalších, které následovaly, se tak cítil pokaždé, když seděl v kostele a poslouchal kněze, jak vykládá o Bohu a tom, že Bůh miluje své ovečky. Nějak si pořád nedokázal srovnat v hlavě, že Bůh, o kterém mluví kněz, je tentýž bůh, který dopustil, aby jeho maminka tak pomalu a bolestivě umírala.

„A ke komu tedy chováte lásku?“ zeptal se Rolanda.

Roland ale předstíral, že ho neslyší.

„Pověz mi o svém domově,“ řekl jen. „Vyprávěj mi o lidech tam u vás. Vyprávěj o čemkoli, jenom ne o falešných bozích.“

A tak David Rolandovi pověděl o matce a o otci, o zapuštěném záhonu, o Jonathanu Tulveyovi a jeho starých knížkách, o tom, jak slyšel matčin hlas, a když šel za ním, dostal se do téhle zvláštní země, a úplně nakonec se zmínil i o Rose a o Georgiem. Když o nich mluvil, nedokázal skrýt nenávisť, kterou k Rose a jejímu dítěti pociťoval. Styděl se za to a připadal si jako malý kluk, což nebyl právě dojem, kterým chtěl na Rolanda zapůsobit.

„To je těžké,“ poznamenal Roland. „Hodně ti to vzalo, ale stejně hodně ti to možná i dalo.“

Nic dalšího už neřekl, protože se bál, aby si chlapec nemyslel, že ho poučuje. Místo toho si Roland lehl, položil si hlavu na sedlo Scyllly a začal vyprávět.

Rolandův první příběh

Bylo nebylo, žil jednou jeden starý král, a ten slíbil, že svého jediného syna ožení s princeznou z daleké země. Poslal proto syna daleko předaleko a svěřil mu zlatý pohárek, který byl v majetku rodiny po generace. Ten pohárek, řekl synovi, byl součástí jeho daru pro princeznu a symbolizoval pouto mezi jeho a jejím rodem. Na cestě měl prince provázet sluha, aby se staral o všechno potřebné, a tak se do vzdálené země za princeznu rozjeli dva.

Byli na cestě mnoho dní, když sluha, který na prince vskrytu žárlil, ukradl princovi ve spánku zlatý pohárek a oblékl se do jeho krásných šatů. Když se princ probudil, sluha mu pohrozil, že zabije nejen jeho, ale i starého krále a všechny, které princ miluje, a donutil ho přísahat, že nikdy neprozradí, co se stalo, a nakonec řekl, že mu princ musí až do konce života sloužit. Tak se stal z prince sluha a ze sluhy princ, a takto doputovali až k zámku, kde žila princezna.

Když tam přijeli, dostalo se falešnému princovi velkolepého přivítání a pravý princ dostal za úkol starat se o prasata, jelikož falešný princ řekl princezně, že je to špatný sluha a nedá se mu věřit. Tak její královský otec poslal prince do chlívků, kde měl ustláno na slámě a kde to páchlo močůvkou, zatímco podvodník se krmil nejvybranějšími lahůdkami a spával v prachovém peři.

Jenže král, který byl zkušený a moudrý, slyšel, jak si čeládka pasáčka vepřů nemůže vynachválit, prý že má vybrané způsoby a je laskavý ke svěřeným zvířatům

i k poddaným, které potkává, a tak se za ním jednoho dne král vypravil a požádal ho, zda by mu o sobě něco nepověděl. Jenže pravý princ, vázaný slibem, králi řekl, že jeho příkaz bohužel nemůže splnit. Král se rozhněval, jelikož nebyl zvyklý, aby mu někdo odpíral poslušnost, ale princ před ním padl na kolena a povídá: „Přísahal jsem na svůj život i na životy jiných, že nikdy nikomu nepovím pravdu o tom, kdo jsem. Snažně vás proto prosím, odpusíte mi mou neposlušnost, neboť jsem v žádném případě nemínil Vaše Veličenstvo znevažovat, leč muže svazuje jeho slovo, a když mu nedostojí, není o nic lepší než zvíře.“

Král se nad tím na chvíli zamyslel a pak pravému princovi povídá: „Vidím, že tě to tajemství, které si necháváš pro sebe, velmi trápí. Možná by ti pomohlo, kdybys ho vyslovil nahlas. Proč ho nesvěříš vyhaslému popelu v krbu v čedníku? Třeba pak budeš spát klidněji.“

Pravý princ udělal, co mu král poradil, jenže ten se schoval v temném koutě za komínem a slyšel celý princův příběh. Večer se konala velkolepá hostina, neboť druhý den si princezna měla brát podvodníka, a král na hostinu pozval i pravého prince. Vydávaje ho za vzácného hosta, nabídl mu místo na jedné straně svého trůnu, zatímco na druhou posadil falešného prince. Pak se na falešného prince obrátil a povídá: „Když dovolíš, podrobil bych tě teď zkoušce, která ověří tvou moudrost.“ Falešný princ ochotně souhlasil a král mu vyprávěl příběh o podvodníkovi, který se vydával za někoho jiného a přivlastnil si jeho majetek i postavení. Falešný princ byl však takový nadutec, že mu vůbec nedošlo, že příběh pojednává o něm.

„Co bys ty udělal s takovým člověkem?“ chtěl vědět král.

„Svlíknul bych ho donaha a šoupl do sudu s hřebíkama,“ nerozpakoval se falešný princ. „Ten sud bych pak přivázal za koně a nechal bych ho uvláčet ulicemi.“

„Ty sám budiž takto potrestán,“ pravil král, „neboť ty dopustil ses tohoto zločinu.“

A tak se pravý princ zase vrátil na své místo, oženil se s princeznou, a jestli neumřeli, žijí šťastně až dodnes. Falešného prince zavřeli nahého do sudu s hřebíky a nechali uvláčet koňmi. Nikdo pro něj neplakal a nikdo od té doby nevyslovil jeho jméno.

Když Roland skončil s vyprávěním, podíval se na Davida.

„Tak co na mou pohádku říkáš?“ zeptal se.

David se trošku zamračil. „Mám pocit, že jsem ji už kdysi četl,“ odpověděl, „ale byla o princezně, ne o princovi. Konec byl ale stejný.“

„A líbil se ti?“

„Když jsem byl menší, tak jo. Myslel jsem, že si to falešný princ zasloužil. Měl jsem rád, když zlo bylo potrestáno.“

„A teď?“

„Teď mi to připadá kruté.“

„Ale on by to přece udělal zas, někomu jinému, kdyby jen trochu mohl.“

„Asi jo, ale stejně to neospravedlňuje ten trest.“

„Takže ty bys ses nad ním slitoval?“

„Kdybych byl ten pravý princ, tak asi jo. Myslím.“

„A odpustil bys mu?“

Nad tím se David zamyslel.

„Ne, dopustil se chyby, takže nějaký trest zasloužil. Asi bych ho poslal do chlívků, ať se stará o prasata a žije tak, jak musel předtím žít pravý princ. Kdyby ublížil nějakému zvířeti nebo jinému člověku, udělal bych to samé i jemu.“

Roland souhlasně přikývl. „To je ten správný trest, navíc milosrdný. Ale teď už spi,“ řekl. „Máme v patách smečku vlků, tak si odpočiň, dokud můžeš.“

David udělal, co mu řekl. Dal si pod hlavu tlumok, zavřel oči a okamžitě usnul.

Nic se mu nezdálo, a než falešný úsvit přinesl nový den, jednou se probudil. Otevřel oči a měl pocit, že slyší Rolanda s někým tiše mluvit. Když se na vojáka ohlédl, uviděl, jak se upřeně dívá na stříbrný medailonek. Uvnitř byla podobizna muže, který byl mladší než Roland a velmi pohledný. Právě k jeho podobizně Roland šeptem mluvil, a třebaže David nerozuměl všemu, co říká, několikrát zcela zřetelně zaslechl slovo „láska“.

Celý rozpačitý si David přetáhl přes hlavu deku, aby už nic neslyšel, než se mu opět podařilo usnout.

Když se David probudil podruhé, byl už Roland vzhůru a na nohou. David se s vojákem podělil o tu trochu jídla, co mu ještě zbývalo. Umyl se v potoce a málem už začal s jedním ze svých rituálů, když se zarazil. Vzpomněl si totiž na radu Dřevorubce, a tak si místo toho vyčistil meč a naostřil jeho čepel o kámen. Přesvědčil se také, zda má dobře zapnutý opasek a jestli je pochva na meč na svém místě a neponičená, načež požádal Rolanda, aby ho naučil sedlat Scyllu a nasazovat jí ohlávku s opratěmi. Roland mu vyhověl a ještě mu pověděl, že je potřeba koni vždycky zkontrolovat nohy a kopyta, jestli si do nich něco nezarazil nebo není jinak poraněný.

David se chtěl vojáka zeptat na obrázek v medailonku, ale nechtěl v Rolandovi vzbudit dojem, že ho špehoval. Místo toho se ho začal ptát na jiné věci, které ho tížily od chvíle, co se potkali, a při té příležitosti se dozvěděl i to, kdo je záhadný muž na obrázku.

„Rolande,“ obrátil se David na vojáka, který právě sedlal Scyllu. „Co za úkol musíš splnit?“

Roland pevně dotáhl řemeny obepínající boky klisny.

„Měl jsem přítele,“ řekl, aniž se na Davida podíval. „Jmenoval se Rafael. Chtěl lidem, kteří pochybovali o jeho odvaze a za zády ho pomlouvali, dokázat, že se pletou. Doslechl se o mladé ženě, kterou čarodějka zaklela k věčnému spánku v komnatě plné pokladů, a přísahal, že ji ze zakletí vysvobodí. Vypravil se ji tedy hledat daleko za hranice naší země a už se nikdy nevrátil. Byl mi bližší než můj vlastní bratr. Přísahal jsem, že přijdu na to, co se s ním stalo, a případně pomstím jeho smrt, pakliže takový byl jeho osud. O hradu, kde spí ta žena, se říká, že se neustále přesouvá z místa na místo podle měsíčního cyklu. V současné chvíli by měl stát ani ne dva dny jízdy odsud. Až zjistíme, co se tam stalo, odvezu tě ke králi.“

David se vyhoupl Scyllu do sedla, Roland uchopil opratě a vedl klisnu zpátky k cestě, přičemž se díval, nejsou-li v trávě výmoly, o něž by se mohla poranit. David si pomalu zvykal na rytmické pohyby koně, i když po včerejší dlouhé jízdě byl pořád ještě celý rozbolavělý. Držel se hrušky sedla, zatímco se s prvním matným jitřním přívitem vzdalovali od polorozpadlého kostela.

Jenže neodcházeli nepozorováni. Z ostružinového houští za kostelem je sledoval pár černých očí. Kozích vlka byl velmi tmavý a ve tváři se podobal spíš člověku než zvířeti. Byl potomkem Vlkouna a vlčice, nicméně na pohled i v instinktech nezapřel matku. Kromě toho mezi svými, to jest mezi podobnými kříženci, patřil k největším a nejzručnějším samcům, byl velký jako poník a v čelistech měl takovou sílu, že by hravě rozdrtil hrudní koš dospělého člověka. Smečka zvěda vyslala, aby hledal stopy po chlapci. Na bílé cestě narazil na pachovou stopu, která ho zavedla k chaloupce hluboko v lesích. Tam málem přišel o život, protože trpaslíci nastražili všude kolem pasti: hluboké jámy s ostrými kůly na dně, zakryté větvemi a trsy trávy. Jedině díky rychlým vlčím reflexům do žádné z nich nespadl, a tak unikl jistě smrti. Od té chvíle si dával větší pozor. Stopa pokračovala a pach chlapce se na ní smířil s pachy trpaslíků. Vlčí zvěd ji sledoval zpátky na bílou cestu, kde ji na chvíli ztratil, dokud nenarazil na malý potok, kde se pach chlapce vrátil, nicméně se ztrácel v intenzivním pachu koně. Z toho vlk vyvodil, že chlapec tudy nešel pěšky a patrně ne sám. Vlk si místo označkoval, jako ostatně každý důležitý mezník své výzvědné výpravy, aby ho mohla sledovat smečka.

Zvěd věděl něco, co Roland s Davidem nevěděli, a ani vědět nemohli: smečka je krátce po překročení rokliny přestala sledovat, protože přicházeli další a další vlci, aby se také zúčastnili tažení na královský hrad. Zvěda Leroi pověřil úkolem vypátrat chlapce. Pokud to jen trochu půjde, měl jej přivést zpátky ke smečce, kde by si to s ním Leroi vyřídil. Kdyby to z nějakých důvodů nešlo, měl ho zabít a vrátit se pouze s trofejí – s hlavou –, která by dokládala, že je chlapec skutečně mrtvý. Zvěd usoudil, že hlava bude stačit. Zbytek chlapcova těla chtěl sežrat, protože na čerstvém lidském mase si naposledy pochutnal už hodně dávno.

Chlapcovu stopu zachytil vlčí kříženec opět až u bojiště, kde se mísila ještě s nějakým neznámým pachem, který vlka štípal v nose a vháněl mu slzy do očí. Vyhládlý vlk se na bojišti nažral kostí padlých vojáků, z nichž vysál morek. Nasycil se jako už dlouho ne. Zase se mu vrátila síla a opět se vydal po koňské stopě, která ho nakonec zavedla k ruinám kostela. Přišel tam právě včas, takže uviděl chlapce s jezdcem odcházet.

Jelikož měl vlčí zvěd silné nohy, dokázal doskočit opravdu hodně vysoko i daleko, a vahou svého těla již vyhodil ze sedla nejednoho jezdce, jemuž po tvrdém přistání na zem rozsápal hrdlo ostrými tesáky. Zmocnit se toho chlapce nemohlo být těžké. Když skok správně načasuje a vyměří, popadne kluka do zubů a roztrhá ho dřív, než si jezdec vůbec stačí něčeho všimnout. Zvěd pak uteče, a kdyby ho jezdec chtěl náhodou sledovat, dříve či později narazí na vyčkávající smečku.

Jezdec koně pomalu vedl, opatrně se vyhýbal nízko rostoucím větvím a obcházel trnité keře. Vlk se za nimi plížil jako stín a čekal na vhodnou příležitost. Kousek